

עמית לוינגר

ווינר

הלובי מקום לאמנות

"כל מה שאני יודע על מוסר ומחויבות למדתי מכדורגל", אלבר קאמי

תערוכת היחיד של עמית לוינגר בלובי מקום לאמנות מכילה מקבץ של עבודות במגוון מדיומים: רישום, ציור, וידיאו, פיסול, סאונד ומיצב. הווינר, משחק הימורי הספורט הממכר, משמש את לוינגר בתערוכה זו כמצע רעיוני ופיזי. בכניסה לחלל רישומים על גבי הגדלות של טפסי ווינר תלויים מהתקרה עד הרצפה ומהפכים את היוצרות – הטופס החד-פעמי הזעיר מוגדל לממדים ענקיים, כמטפורה לחשיבותו בעיני המהמר. על גבי הטופס, שעליו מסמן המהמר X, מציג לוינגר שרבוטים ליריים המאירים באירוניה את הפיתוי הקיים בהם. הימורי הווינר הם ייצוג של המשחק המציאותי במדיום אחר, ניסיונות לשליטה בכדור עוברים למחוזות האפלים של תשוקה בלתי נשלטת לחוות קתרזיס, גם אם זו תחושה קצרת מועד שסופה בדרך כלל מפח נפש.

לוינגר מנסה לבחון את המודל הגברי "הווינרי" באמצעות הדימויים בתערוכה, ביניהם: צווארונים התלויים זה על גבי זה, שער כדורגל וטופסי ווינר מצוירים. כל אלה ממחישים מאבק שנותר בלתי ממומש, ובכולם יש גורם מפריע, חוסר יכולת או העדר תכלית – הבלון עף חסר שליטה תוך כדי התרוקנות. בעבודה (*Wishing well* 2025), שער חסום שממנו נפרש שיער ארוך החוסם אותו ומבטל את האפשרות להבקיע אותו. רשת של שער פרומה בצורה של דמות בעבודה *Ghost goal* לוכד חלומות (2025) – מונח המתאר שער שלא ברור אם היה או לא. בווידיאו של מהלך מפורסם של שחקן הכדורגל דייגו מראדונה, המכונה "שער המאה", לוינגר מציג חומר גלם משנת 1986 בתקריב והאטה עד כדי פירוק טוטאלי.

העיסוק בגבריות מקבל בעבודות ביטוי דחוס, חזרתי ותזזיתי, אך גם מופשט. זהו ביטוי הנובע מהפער בין מושא המבט המסגיר געגוע למודל גברי השייך לעולם ערכים ישן (לוינגר היה כדורגלן בצעירותו), לבין מודל הגבריות העכשווי המבטא תפיסה רפלקטיבית שיש בה גם התנצלות ומידה מסוימת של מזוכיזם. הייצוג של הווינר – הימורי הספורט המאופיינים בסבבים חוזרים ונשנים של מי שמכור לכך – היא משל לעיסוק של לוינגר באמנות. זהו מעין מופע שיש בו הימור הנובע מחשיפה של אין-אונות של מי שמבקיע בזה אחר זה גול עצמי; תיאור מצבים שכמו נועדו לכישלון באופן שהופך אותם להיגד אמנותי אישי, אינטימי ורגיש.

אוצרת: אורית מור

פתיחה: 6.2 ב-20:00

נעילה: 15.3

